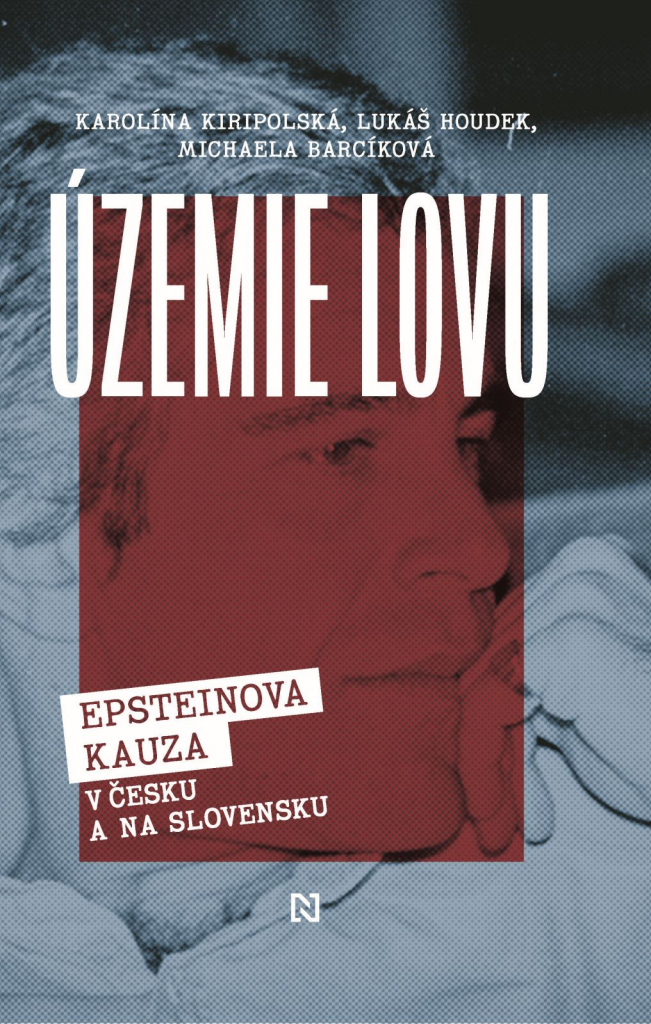

KAROLÍNA KIRIPOLSKÁ, LUKÁŠ HOUDEK,
MICHAELA BARCÍKOVÁ
ÚZEMIE LOVU
EPSTEINOVA
KAUZA
V ČESKU
A NA SLOVENSKU

KAROLÍNA KIRIPOLSKÁ, LUKÁŠ HOUDEK,
MICHAELA BARCÍKOVÁ

ÚZEMIE LOVU

EPSTEINOVA KAUZA V ČESKU A NA SLOVENSKU

Kniha vznikla v spolupráci s časopisom
heroine
Způsobuje nezávislost

Autori: © Karolína Kiripolská, Lukáš Houdek, Michaela Barcíková, 2026
Vydal N Press, s. r. o., v roku 2026 ako svoju 202. publikáciu.
Vydanie prvé

ISBN 978-80-8230-504-6

Aby sme sprostredkovali čo najvernejší obraz zločinov sexuálneho predátora Jeffreyho Epsteina, rozhodli sme sa v tejto knihe otvoriť témy, ktoré môžu byť psychicky náročné alebo znepokojujúce. V texte sa objavujú odkazy na násilie, psychickú záťaž, traumu, sexuálne zneužívanie, smrť a ďalšie formy ľudského utrpenia. Prosíme vás preto, aby ste venovali pozornosť vlastnému komfortu a čítali tempom, ktoré vám vyhovuje. Ak by ste sa v niektorých momentoch cítili preťažene, urobte si prestávku alebo knihu úplne odložte.

VENOVANÉ
OBETIAM
PREKRIČANÝM
HLASOM
PÁCHATEĽA

OBSAH

ÚVOD 11

PRVÁ ČASŤ ··· DO PASCE 21
Z učiteľa finančník 23
Ako sa dostal k vplyvným ľuďom 29
Bežné dievča 34
Cena jedného večera 44
Existenčné istoty 54
Škola masáží 57
Formy lásky 59
Izolácia 63

DRUHÁ ČASŤ ··· MASÉRKY 65
Boli to ešte deti 67
Prečo k nemu chodili 71
Ilúzia nedotknuteľnosti 82

TRETIA ČASŤ ··· OBCHODNÍCI SO ŽENAMI 95
Lovci 97
Finalistky českej súťaže 104
Cesta od obete k spolupracovníčke 109
Múdre, mladé, nevinné 113
Renomované agentúry 118
Tranzitné mesto 122
Kupci v oblakoch 126

ŠTVRTÁ ČASŤ ··· ZÁVISLOSŤ 131
Cesta von 133
Gulfstream Girl 143

Kto komu viac pomohol 148
Pod tlakom médií 153

PIATA ČASŤ ··· PRIATEĽ 161
Pozvanie 163
Cez dôveru 168
Silvester v Mar-a-Lagu 171
Večera a Mosad 172
Vražda s príležitosťami 173
Ultrapravicové rande 174
Nepoznáš ma v akcii 178
Vnímanie žien 182
Prezident 185
Návšteva 191
Minister, ktorému zakazovali odísť 193
Na päť hodín vo Viedni 201
Dve tváre výsledku prezidentských volieb 204
Šéf NATO a únik informácií 205
Zúčtovanie 209

EPILÓG 219
NÁZORY EXPERTOV 235
POĎAKOVANIE 239
O AUTOROCH 241
PRÍLOHY 243
POZNÁMKY 257

ÚVOD

Krátko po svitaní rozvážali dozorcovia newyorskej federálnej väznice Michael Thomas a Tova Noel raňajky v najprísnejšie stráženom krídle amerického väzenského systému. Pred súdnym procesom zadržiavali v takzvanom Guantáname New Yorku miliardára Jeffreyho Epsteina, ktorý podľa obžaloby obchodoval s maloletými dievčatami na sexuálne účely. Šesťdesiatšesťročnému mužovi hrozilo štyridsaťpäť rokov väzenia.[1]

Dozorcovia podávali väzňom jedlo cez malý priezor v hornej časti masívnych kovových dverí. Keď 10. augusta 2019 prišli k cele vplyvného finančníka a zavolali na neho, Jeffrey Epstein nereagoval. Michael Thomas neváhal, celu odomkol a vstúpil dnu do strohej, nabielo vymaľovanej miestnosti. Zbadal muža vo väzenskej uniforme, ako bezvládne visí na slučke z oranžovej látky uviazanej približne vo výške 1,2 metra na ráme poschodovej postele.[2]

V ubytovacej jednotke bol sám. Okrem antikorovej toalety spojenej s umývadlom, malého bieleho stolčeka pripevneného k stene a kôp posteľnej bielizne, ktoré tam nemali čo robiť,

sa tam nik nenachádzal. Jeho spoluväzňa premiestnili na pokyn vedenia väznice len deň predtým. Špeciálne cely, v akej bol Epstein, mali represívny charakter. „Väzni v nich trávili dvadsaťtri hodín denne a ich kontakt s vonkajším svetom bol výrazne obmedzený," opísali reportéri *The New York Times*, podľa ktorých neskoršie výskumy ukázali, že dlhodobá izolácia v takýchto podmienkach môže zhoršovať duševné ochorenia a zvyšovať riziko sebapoškodzovania aj samovraždy.[3]

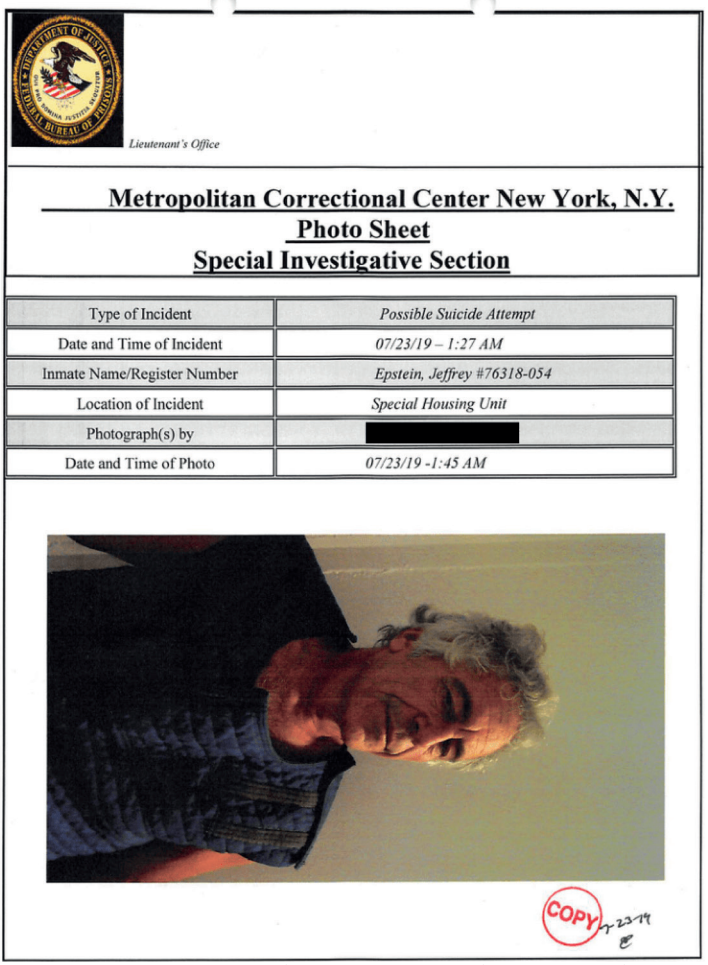
Hneď ako Michael Thomas uvidel nehybného väzňa, nečakal na nadriadeného, záchranárov ani vyšetrovateľov. Epsteinovo telo položil na podlahu a snažil sa ho oživiť. Tova Noel zatiaľ vysielačkou zavolala posily. „Dýchajte, Epstein, dýchajte!" kričal vyplašený Thomas. Neskôr v oživovaní pokračovali privolaní väzenskí zdravotníci, ktorí na nosidlách odniesli telo do ošetrovne.[4] Raňajky mu priniesli krátko po 6.30 h, približne o 7.10 ho sanitkou previezli do blízkej nemocnice, kde ho o 7.36 vyhlásili za mŕtveho.

„Epstein sa obesil," informovala Tova Noel nadriadeného, keď dorazil na miesto.[5]

Vziať si život sa rozhodol ráno po odpečatení veľkého množstva súdnych dokumentov, ktoré odhaľovali podrobnosti o jeho mechanizme získavania obetí a sexuálneho zneužívania. Materiály súviseli so žalobou, ktorú proti Epsteinovej najbližšej spolupracovníčke a spolupáchateľke Ghislaine Maxwell podala kľúčová svedkyňa a ich najznámejšia obeť Virginia Roberts Giuffre.[6]

Augustová noc vyvolala v Spojených štátoch poplach. Komplikovaný prípad sa blížil k výpovedi pod prísahou na súde, ktorej sa Epstein vyhol smrťou. K úmrtiu sa vyjadril aj vtedajší minister spravodlivosti William Barr z prvej vlády prezidenta Donalda Trumpa. „S hrôzou som sa dozvedel, že Jeffreyho Epsteina dnes skoro ráno našli mŕtveho po zjavnej samovražde vo federálnej väzbe. Smrť pána Epsteina vyvoláva vážne otázky, na ktoré treba odpovedať," oznámil a ohlásil začiatok vyšetrovania okolností smrti.[7]

Zdroj: Ministerstvo spravodlivosti USA

Lieutenant's Office

Metropolitan Correctional Center New York, N.Y.
Photo Sheet
Special Investigative Section

Type of Incident	*Possible Suicide Attempt*
Date and Time of Incident	*07/23/19 – 1:27 AM*
Inmate Name/Register Number	*Epstein, Jeffrey #76318-054*
Location of Incident	*Special Housing Unit*
Photograph(s) by	[redacted]
Date and Time of Photo	*07/23/19 -1:45 AM*

COPY 7-23-19

Dokument väznice z júla 2019, ktorý zaznamenáva samovražedný pokus Jeffreyho Epsteina

Informácie o obesení spustili vlnu konšpirácií, až niektoré z obetí prestali veriť, že by taký mocný človek naozaj tak skoro zomrel. Závery vyšetrovania síce jasne uvádzajú ako príčinu smrti samovraždu, ale Epsteinovej poslednej noci predchádzali podozrivé okolnosti. Časom sa ukázalo, že dozorcovia v súvislosti s kontrolou väzňov zavádzali.

Do oficiálnych záznamov nahlasovali hliadku každých tridsať minút. V skutočnosti svoje povinnosti zanedbávali a k Epsteinovej cele sa nepriblížili takmer osem hodín. A keďže Epstein bol v cele sám, nikto nevie, čo sa v nej odohrávalo.

„Zbabrali sme to. Neurobili sme obchôdzky," povedal dlhoročný zamestnanec Michael Thomas.[8] Pretože mal problémy s nájmom a platbami výživného na deti, neraz si dobrovoľne bral nadčasy. V tú noc slúžil tretiu zmenu po sebe. Pritom ani nepatril medzi bežných príslušníkov väzenskej služby, väčšinou mal na starosti práčovňu a sklad. Väznica však zápasila s nedostatkom personálu, a tak do dozorných služieb čoraz častejšie nasadzovala učiteľov, zdravotné sestry, administratívnych pracovníkov či ďalších členov podporného personálu.[9] Aj dozorkyňa Tova Noel, ktorá tam pracovala len vyše roka, neskôr priznala, že celú noc strávila namiesto hliadkovania pri počítači. Surfovala po internete, vyhľadávala si výpredaje nábytku, stránky o zamestnaneckých benefitoch a čítala článok o Epsteinovi.[10]

Navyše v tú noc zlyhal kamerový systém. Spoločné priestory oddelenia monitorovalo jedenásť bezpečnostných kamier, ktoré vysielali živý prenos strážnikom, no mnohé z nich neukladali záznam. Vedenie väznice pritom o problémoch s nahrávaním vedelo už pred Epsteinovou smrťou, ale pre byrokraciu a nedostatok peňazí nebola náprava prioritou.[11]

Prípad na základe oficiálneho vyšetrovania uzavreli s tým, že príčinou smrti bolo obesenie. Epsteinov brat Mark si však na pitvu prizval nezávislého patológa, ktorý poukázal na zlomenú jazylku, drobnú kosť v krku, čo sa častejšie spája so škrtením než s obesením.[12]

Epstein sa o samovraždu pokúsil krátko po zatknutí v júli 2019, keď ho sudca odmietol prepustiť na kauciu. Vtedy ho našli v bezvedomí s modrinami na krku. Po incidente sa v komikse jeho vtedajšieho spolubývajúceho Nicholasa Tartaglioneho našiel list na rozlúčku s Epsteinovým rukopisom.

„Vyšetrovali ma mesiac. Nenašli nič!!!" napísal, rozhorčený nad obnovením „pätnásť rokov starých obvinení" proti nemu. „Je to dar, keď si človek môže zvoliť svoj čas na rozlúčku," pokračoval. „Čo chcete, aby som urobil? Rozplakal sa!! Žiadna zábava – nestojí to za to!!"[13]

Miliardár si pokusom o samovraždu na šesť dní zabezpečil 24-hodinový psychologický dohľad. Následne však väzenskí úradníci rozhodli, že viac nepredstavuje hrozbu pre vlastný život, a 30. júla, teda tri týždne po uväznení, ho umiestnili do cely s Efrainom Reyesom, ktorý čelil obvineniam z obchodovania s drogami.

Reportéri denníka *The New York Times* skúmali, ako sa Epstein správal k svojmu novému spolubývajúcemu. Dozorcovia priniesli do cely dva matrace a Epstein si ich podľa skúsenosti z predchádzajúcej cely položil na zem do rohu, kam nebolo vidieť cez okienko vo dverách. Reyesa to znervózňovalo. „Prosím, nič nerob, kým som tu," povedal mu. „Mám šancu ísť čoskoro domov." Dal mu najavo nezáujem o dôvody jeho väzby a začal sa o neho starať. Prvú noc mu ukázal, ako si ustlať väzenskú posteľ, on mu na oplátku zabezpečil z kantíny rádio a mydlo.[14] Jednej noci sa však zobudil a videl Epsteina manipulovať s plachtou, z ktorej sa snažil vyrobiť si šnúru. „Brácho, toto robiť nebudeme," povedal mu a šnúru spláchol do záchoda.[15] Opakovane ho varoval, aby sa nepokúšal zabiť.

Nervózni boli podľa Reyesa aj dozorcovia. Epstein od nich neustále niečo požadoval. Keď mu nevyhoveli, zapisoval si ich mená a vyhrážal sa právnikmi. Personál mu zároveň povoľoval predmety, ktoré boli z bezpečnostných dôvodov zakázané, napríklad perá či posteľnú bielizeň. A to napriek tomu, že väzenskí úradníci boli formálne upozornení na obavy o jeho duševné zdravie. Reyes strávil s Epsteinom posledné dni jeho života. Spoluväznenie predstavuje jedno zo základných opatrení proti samovražde – zmierňuje izoláciu a v prípade núdze je možné privolať pomoc.

Deň pred Epsteinovou smrťou však Reyesa presunuli do iného detenčného zariadenia, ktoré sa často používalo na umiestňovanie väzňov spolupracujúcich pri iných trestných stíhaniach. Pri odchode ešte upozornil pracovníka väznice, aby na Epsteina dohliadol. „Dajte mu poriadneho spolubývajúceho," povedal. „Nie je dobré, keď je sám."[16] Nového spoluväzňa Epstein nedostal. Počas 9. augusta si to všimlo niekoľko príslušníkov väzenskej služby a neskôr tvrdili, že na problém upozornili nadriadených. V poslednú noc svojho života však Epstein zostal v cele sám.[17]

Miliardárova samovražda pripravila obete o možnosť stretnúť ho na súde. Po jeho zatknutí verili, že ho uvidia na lavici obžalovaných a vypočujú si odpovede na otázky, ktoré ich sprevádzali roky. Jeho smrť ukončila nádej na verejný proces a na rozsudok, ktorý by pomenoval jeho vinu a priniesol aspoň čiastočné zadosťučinenie.

Epsteinova smrť však vyšetrovanie jeho siete neuzavrela. Americké úrady po viac ako šiestich rokoch tlaku zo strany novinárov, obetí a verejnosti zverejnili tri milióny dokumentov z vyšetrovacích spisov, ktoré obsahujú e-mailové konverzácie, textové správy, interné vyšetrovacie správy, novinové články a ďalšie materiály súvisiace s Epsteinom vrátane výpisov z bankových účtov, záznamov o bankových prevodoch, letových záznamov a zhrnutí výpovedí pred agentmi FBI.

Po zverejnení experti Rady OSN pre ľudské práva varovali,[18] že činy zdokumentované v spisoch predstavujú niektoré z najzávažnejších zločinov podľa medzinárodného práva. Identifikovali sexuálne otroctvo, násilie v oblasti reprodukčných práv, násilné zmiznutie, mučenie, neľudské a ponižujúce zaobchádzanie a vraždenie žien. „Rozsah, povaha, systematický charakter a nadnárodný dosah týchto zverstiev páchaných na ženách a dievčatách sú natoľko závažné, že mnohé z nich môžu odôvodnene spĺňať právnu klasifikáciu zločinov proti ľudskosti," uviedli v spoločnom stanovisku.[19]

Dokumenty odkryli sieť sprostredkovateľov, modelingových agentov, asistentiek, pilotov a známych osobností, pohybujúcich sa medzi Epsteinovými sídlami v New Yorku, na Floride, v Novom Mexiku, Paríži a na Panenských ostrovoch. Cez tieto väzby sa prípad Američana prepojil so Slovenskom.

V spisoch sa objavili fotografie Miroslava Lajčáka s Jeffreym Epsteinom a správy, ktoré naznačili časté stretnutia a blízke priateľstvo. Jeden z vtedy najvyššie postavených slovenských politikov mu posielal informácie o svojich kariérnych plánoch, stretnutiach, vnútropolitickej kríze či európskej politike. Epstein mu na oplátku ponúkal kontakty, politické stratégie, „záchrannú sieť" a pomoc pri kariérnom raste.

Séria spisov okrem toho ukázala, ako Epsteinov predátorský systém siahal k mladým ženám z Česka a zo Slovenska. Napriek snahe amerických úradov anonymizovať obete zostali v miliónoch sprístupnených súkromných správ mená mladých žien z nášho regiónu – modeliek, ktoré po roku 2000 odišli do sveta za kariérou. Česko a Slovensko patrili popri Južnej Amerike, Škandinávii a postsovietskych krajinách medzi miesta lovu Epsteinových dohadzovačov.

A to najmä vzhľadom na kľúčovú postavu vyšetrovacích spisov – miliardárovu bývalú partnerku Slovenku Naďu Marcinkovú, s ktorou chodil sedem rokov.

Udalosti a postavy zachytené v tejto knihe vychádzajú zo spomienok obetí, zo zverejnených vyšetrovacích spisov, z letových záznamov, publikovaných novinových článkov, odhalenej súkromnej komunikácie, zo zistení autorov tejto knihy a z rozhovorov, ktoré viedli počas viac ako polročnej rešerše. Rozprávali sa s priamymi slovenskými, českými a zahraničnými obeťami Jeffreyho Epsteina, s ľuďmi pôsobiacimi v sieti modelingových agentov a skautov, s priateľmi a kolegami Nade Marcinkovej, s vplyvnými diplomatmi a diplomatkami. Napokon s nimi komunikoval aj Miroslav Lajčák, aby dovysvetlil svoju časť príbehu.

Mená obetí a svedkov sú anonymizované, pokiaľ sa s nimi autori nedohodli na ich zverejnení alebo nevystúpili z vlastnej iniciatívy pod svojím pravým menom na verejnosti. Výnimkou je Naďa Marcinková. Hoci ona ani jej rodina na príprave knihy nespolupracovali, jej meno uvádzame. Jej príbeh je dlhodobo verejne známy a mediálne zdokumentovaný.

Zámerom knihy nie je vynášať súdy nad ľuďmi a ich rozhodnutiami. Snažíme sa pochopiť, kto bol Jeffrey Epstein, ako vyzerala sieť sexuálneho vykorisťovania a čo mu umožnilo fungovať tak dlho. Pýtame sa, ako mohol celé roky existovať systém, v ktorom boli neplnoleté dievčatá zneužívané, presúvané do zahraničia a zapájané do sexuálneho vykorisťovania prostredníctvom toľkých vplyvných ľudí, a pritom tak blízko každému z nás.

PRVÁ ČASŤ

...

DO PASCE

TVOJ JEDINÝ PROJEKT JE BYŤ
MOJOU PRIATEĽKOU. ŽIADNE
SCHÔDZKY, ŽIADNE ÚLOHY. ZÁBAVA
S TEBOU JE JEDINÁ VEC, NA KTOREJ
ZÁLEŽÍ. VRÁTANE TOHO,
ABY SI ZOSTALA V DOBREJ
FYZICKEJ KONDÍCII.

Jeffrey Epstein Nadi Marcinkovej,
15. marec 2006[20]

Z UČITEĽA FINANČNÍK

Po rannej prechádzke newyorským Central Parkom stačilo Jeffreymu Epsteinovi kráčať deväť minút, aby sa dostal k prestížnej strednej umeleckej škole Dalton School. Medzi tehlovými budovami New Yorku sa líšila od bytových domov obrovskými vstupnými dverami. Štrnásťposchodovú školu na Manhattane navštevovali najmä deti bohatých a úspešných umelcov. Po výmene riaditeľa v polovici 70. rokov 20. storočia, keď Američania žili vrcholom vietnamskej vojny, začali platiť na slobodnej a liberálnej strednej škole prísne pravidlá. Striktný *dress code* prikazoval obliekať si na vyučovanie prevažne formálny odev.

O to väčšie prekvapenie vyvolalo, keď autoritatívny riaditeľ prijal 21-ročného učiteľa matematiky a fyziky bez univerzitného vzdelania. Študentov obmedzovali aj v dĺžke vlasov, no mladý profesor ráno čo ráno vchádzal do budovy s hustým kučeravým retro strihom typickým pre umelcov 70. rokov. Prekvapoval farebnými košeľami odhaľujúcimi zarastenú hruď. Počas chladnejších dní si obliekal hustý kožuch a neprehliadnuteľnou súčasťou jeho imidžu sa stala zlatá reťaz, ktorú hrdo nosil na krku.[21]

Extravagantný učiteľ na rozdiel od žiakov Dalton School nepochádzal z bohatých elitných kruhov. Vyrastal v rodine židovských imigrantov z východnej Európy, v prostredí jednej z najstarších uzavretých a prevažne ortodoxných komunít Sea Gate na okraji newyorskej mestskej časti Brooklyn. Rodičia tam nechávali deti hrávať sa na uliciach bez obáv z newyorskej kriminality, susedia sa navzájom poznali, letá trávili na súkromnej pláži, ktorá lemovala štvrť trčiacu do mora. Zatiaľ čo Manhattan, kde sídlila stredná umelecká škola Dalton School, sústreďoval moc, peniaze a luxus, Brooklyn bol tradične domovom robotníkov a prisťahovalcov.

Epsteina brooklynský život vystihoval. Narodil sa 20. júla 1953 údržbárovi mestských parkov a školskej asistentke. Starí rodičia z oboch strán rodiny boli prisťahovalci: jedni boli utečenci z Litvy, ktorých rodiny zomreli počas vyvražďovania židov za éry nacistického Nemecka, druhí emigrovali z Ruska. Jeffrey síce nevyrastal, obhrýzajúc suché chlebové kôrky, no ani nejedol kaviár perleťovou lyžicou. Z prostredia uzavretej prímorskej štvrte na západnom konci polostrova Coney Island sa vymanil matematickým talentom. Už keď stál na základnej škole pred tabuľou, nejeden rovesník obdivoval jeho bystrosť. Pre svoj talent preskočil dva ročníky na strednej škole, čo mu umožnilo v šestnástich predčasne zmaturovať. Pokúšal sa pokračovať v štúdiu matematiky a fyziky na viacerých významných univerzitách, no žiadnu z nich nedokončil.

V roku 1974 ho riaditeľ Dalton School Donald Barr, otec ministra spravodlivosti Trumpovho prvého kabinetu Williama Barra, prijal do učiteľského zboru. Dôvodom mohla byť riaditeľova náklonnosť k nekonvenčným osobnostiam.[22, 23] Nový pedagóg vchádzal do miestností s prirodzeným sebavedomím, očný kontakt prerušoval málokedy, čím v druhých vzbudzoval pocit plnej pozornosti. Charizma patrila k vlastnostiam, ktoré si na Epsteinovi človek všimol ihneď. Dokázal úspešne presviedčať ľudí o vlastnej výnimočnosti, dôležitosti a jedinečnosti. Šarm ho dostal

na študentské večierky, ktoré patria medzi prvé doložené situácie, kde venoval pozornosť mladým dievčatám.

V tom čase však bol medzi učiteľom dvadsiatnikom a študentkami menší vekový rozdiel ako neskôr, keď Epstein páchal svoje zločiny.[24] „Mimo vyučovania sa medzi študentmi pohyboval oveľa častejšie, najmä medzi dievčatami… jednoducho to pôsobilo tak trochu nevhodne," povedal v roku 2019 vtedajší študent Scott Spizer pre americké rádio NPR.[25] S jednou študentkou mali k sebe veľmi blízko. Ich vzťah si všimli spolužiaci, ktorí to nahlásili členovi vedenia školy.[26]

V škole vydržal Epstein dva roky, potom ho prepustili – podľa oficiálnych dôvodov – pre slabý pracovný výkon. Žiadne z Epsteinových budúcich trestných obvinení sa netýkalo jeho krátkeho pôsobenia na prestížnej newyorskej škole Dalton School. Keď sa ho však vyšetrovatelia v roku 2009 pýtali v súvislosti s objasňovaním iných prípadov na obdobie, počas ktorého tam učil matematiku a fyziku, odpovedi sa vyhol.[27]

„Aký vek mali deti, ktoré ste učili na tejto strednej škole?"
„Väčšinou boli staršie, sedemnásť a osemnásť."
„Učili ste v tom čase nejaké dievčatá mladšie ako sedemnásť rokov?"
„Neviem."
„Mali ste sexuálny kontakt s niektorým z dievčat, ktoré ste učili na Dalton School?"
„Ešte raz?"
„Mali ste sexuálny kontakt s dievčatami, ktoré ste učili na Dalton School?"
„Počas toho, ako som bol učiteľ?"
„Začnime teda touto otázkou."
„Nie."
„A čo neskôr?"
„Nespomínam si, že by to tak bolo."
„Chodili ste s nejakými dievčatami, ktoré boli predtým vašimi študentkami na Dalton School?"

Epstein neodpovedal. Odkázal na svojich právnikov, ktorí mu odporúčali reagovať len na otázky relevantné v súvislosti so žalobou.

Ešte počas práce na strednej škole sa zoznámil s otcom jedného zo žiakov. Spýtal sa ho, prečo pracuje ako učiteľ matematiky a nie na Wall Street. V Epsteinovi videl potenciál, preto sa rozhodol prepojiť ho so svojím známym Alanom Greenbergom, šéfom veľkej banky Bear Stearns, ktorý taktiež pochádzal zo skromných pomerov.

Medzi najväčšími newyorskými bankami vtedy existovali spoločenské rozdiely. Finančné spoločnosti Goldman Sachs či Morgan Stanley si dlho pestovali povesť uhladených inštitúcií, ktoré prijímali absolventov elitných univerzít a mužov zo „správnych rodín". Bear Stearns mal identitu outsidera. Pôvod, škola ani adresa neboli také dôležité ako schopnosť zarobiť peniaze. Banka prijímala ľudí z Brooklynu, Queensu, menej prestížnych škôl, potomkov prisťahovalcov aj mužov, ktorí by sa do najstarších bánk nemuseli dostať. Ideálneho zamestnanca Bear Stearns mala vystihovať skratka PSD. Písmeno P ako *poor* označovalo chudobného človeka, S ako *smart* apelovalo na múdrosť zamestnancov a trojicu písmen uzatváralo D ako *deep desire to become rich*, teda odkazujúce na ľudí s hlbokou túžbou zbohatnúť.

Mladučkému nekonvenčnému Jeffreymu bez vzdelania, ktorý by do iných bánk nemusel byť prijatý, filozofia investičnej brokerskej spoločnosti umožnila koncom 70. rokov získať prvé zamestnanie na finančných trhoch. Prácu na burze dostal zhruba štyridsať rokov predtým, než banka Bear Stearns zohrala kľúčovú rolu pri vypuknutí globálnej finančnej krízy. V rokoch 2007 až 2008 sa stala jednou z prvých veľkých „obetí" kolapsu trhu s hypotékami a dôvery v bankový systém a spôsobila rozsiahle problémy v globálnej ekonomike, ktoré pocítili bežní občania.

Epsteina v banke poverili predajom opcií.[28] Do spoločnosti prichádzal v čase, keď Spojené štáty zápasili s infláciou, rastúcimi úrokmi a druhým ropným šokom. V roku 1979 sa inflácia

dostala na dvojcifernú úroveň a Federálny rezervný systém prudko sprísňoval politiku. Na finančných trhoch preto vládol pocit, že peniaze sa síce dajú rýchlo zarobiť, ale rovnako rýchlo sa dajú stratiť.

Dovtedy výstredný učiteľ sa teda zaradil medzi finančníkov v stereotypne bielych košeliach s veľkými goliermi, tmavými sakami so širokými chlopňami, farebnými kravatami a kožennými topánkami. Epstein rýchlo zapadol a pochopil základné mechanizmy prestížnej banky, čo mu zabezpečilo raketový rast. Po niekoľkých rokoch pracoval priamo so zámožnými klientmi a radil im, ako legálne platiť nízke dane. Dostal sa k riešeniu komplikovaných daňových otázok pre tých najbohatších, pre ľudí na úplnom vrchole elity. Vedenie banky zaujala Epsteinova schopnosť komunikovať s bonitnými klientmi, talent rozumieť komplikovaným financiám. Po štyroch rokoch v banke sa stal menšinovým spoluvlastníkom, čím sa prvýkrát dostal k väčšiemu balíku peňazí.

Pri rapídnom úspechu si jeden z vysokopostavených predstaviteľov banky všimol Epsteinove klamstvá v životopise o štúdiu na univerzitách. Konfrontoval ho. „Áno, ja viem," priznal sa mu Jeffrey. Ak by hovoril pravdu, nikdy by sa k práci nedostal.[29] Vtedy ešte nebola verejne známa jeho chronická mystifikácia. Klamal o osobných úspechoch, schopnostiach, neskôr o totožnosti svojich klientov či o majetku. Svojskou charizmou presvedčil aj vtedajšieho šéfa – namiesto okamžitej výpovede mu dovolil pokračovať v práci.

Zdalo sa, že Epstein má našliapnuté na veľkú kariéru vo finančnom svete, no postupne sa okolo neho kopili problémy. Keď v roku 1980 odcestoval na pracovnú konferenciu do Karibiku, vyúčtoval si v nákladoch 10-tisíc dolárov. Minul ich na šperky a oblečenie pre svoju vtedajšiu partnerku. Prideľoval jej akcie za nízku cenu predtým, ako sa s nimi obchodovalo na burze. Napriek porušovaniu množstva interných predpisov sa mu podarilo vybudovať si vďaka práci v banke sieť vplyvných kontaktov, ktoré využil na maximalizovanie svojho zisku.[30, 31]

Začiatkom 80. rokov z banky odišiel a začal podnikať na vlastnú päsť. Zameral sa na vyhľadávanie a „záchranu" stratených alebo ukradnutých peňazí. Jeho firma fungovala ako kombinácia finančného poradenstva a akéhosi súkromného vyšetrovania. Vybudoval si reputáciu človeka, ktorý vie vypátrať peniaze tam, kde sa už iní vzdali. Jeho blízka kamarátka a partnerka Ghislaine Maxwell pri výsluchu vysvetľovala vyšetrovateľom tento biznis vymysleným príkladom s mexickým drogovým bosom El Chapom. Ak by El Chapo ukradol miliardu dolárov kartelu Sinaloa a schoval ich na rôzne miesta, kartel mohol prísť za Epsteinom a požiadať ho, aby tie peniaze vypátral. „Epstein by tú miliardu našiel, z ukradnutých peňazí by si vzal časť ako odmenu a zvyšok by vrátil." Fungovalo to na províziách.[32]

Prvé podnikanie sa však výraznejšie nepresadilo, a tak presunul biznis na správu majetku miliardárov v maximálnej diskrétnosti. Verejne známy bol jeden jeho klient – miliardár Leslie Wexner, zakladateľ maloobchodného konglomerátu L Brands, pod ktorý patrila napríklad značka luxusnej spodnej bielizne Victoria's Secret.

Wexnerovi nahovoril, že jeho financie sú v „katastrofálnom stave". Dôvodom údajne bola nekompetentnosť jeho podriadených, pričom Epstein sám seba vyobrazoval ako jediného, kto vie túto situáciu zvrátiť. Podnikateľ sa na Epsteina začal výrazne spoliehať a nakoniec do jeho rúk zveril plnú kontrolu nad svojimi peniazmi. Epsteinovi zarobilo spravovanie Wexnerovho majetku podľa viacerých odhadov až dvesto miliónov dolárov, čím výrazne zbohatol. Ako kapitalisticky naladený Američan s túžbou vlastniť čo najviac skupoval luxusné nehnuteľnosti vrátane Wexnerovho sídla na Manhattane, pribudli mu ďalšie prestížne adresy, dva súkromné ostrovy a vlastné lietadlo.[33]

Napriek tomu, že sa z nich na istý čas stali takmer nerozluční priatelia, Leslie Wexner v roku 2026 vyhlásil, že Epsteinovo bohatstvo rástlo na úkor jeho rodiny. Tvrdil, že finančník

zneužil mimoriadne široké právomoci, ktoré mu zveril, a spreneveril obrovské sumy peňazí.[34]

Už v minulom storočí teda bolo zrejmé, že Jeffrey Epstein je patologický klamár, ktorý nadobudol majetok okrádaním svojich klientov. Zďaleka to však nebol najväčší zločin, akého sa dopustil.

AKO SA DOSTAL K VPLYVNÝM ĽUĎOM

Hromada detí sa naháňala po udržiavanom trávniku okolo historického sídla Headington Hill Hall. Behali, kričali, postrkovali sa – zabávali sa tak, ako sa u detí britskej smotánky hádam ani nepatrí. Raz zmizli za kmeňmi mohutných stromov, inokedy v hustom kroví, za kamennými balustrádami či medzi stĺpmi kolonády. Ich otec Robert Maxwell, zámožný mediálny magnát, si zámok na miernom svahu s viac ako päťdesiatimi izbami pôvodne prenajal pre svoje vydavateľstvo Pergamon Press. Neskôr sa doň nasťahoval s celou rodinou.[35] Kým návštevy obdivovali krásu historickej rezidencie, deviati súrodenci žijúci v sídle na predmestí východného Oxfordu považovali prepych za samozrejmosť. Boli pritom prvou generáciou vyrastajúcou v bohatstve.

Robert Maxwell sa narodil v roku 1923 ako Ján Ľudvík Hoch v chudobnej obci Slatinské Doly v Podkarpatskej Rusi, ktorá vtedy patrila Československu. Keď v roku 1939 ako tínedžer utekal pred nacistami a hrozbou deportácie do Francúzska, začal meniť svoju identitu. Vďaka tomu sa mu podarilo prežiť holokaust, počas ktorého väčšinu jeho rodiny zavraždili.[36] V priebehu vojny sa dostal do Francúzska a neskôr do britskej armády. Po vojne sa pustil do podnikania a postupne prenikol do sveta vydávania kníh, čím neuveriteľne zbohatol. Do konca 80. rokov vybudoval impérium pozostávajúce z viac ako štyristo spoločností. Okrem iného vlastnil vydavateľskú skupinu